

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΑΡΡΗΣ

η ατσαλο σφουγγαρομαχία

ειδική έκδοση του περιοδικού “Λόγια Παιδαγωγών”
ΑΘΗΝΑ 2010

Γεια σας παιδιά, κι εσείς οι μεγαλύτεροι!

Ξέρετε την παροιμιώδη φράση «έπεσε ο νυχοκόπτης»; Την λένε στον γαλαξία των ήλων όταν δυο αντίπαλες μεριές φιλιώνουν! Όταν λένε «Έπεσε ο νυχοκόπτης» εννοούν: «εντάξει! τα βρήκαν! Θα ζήσουν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!». Ωραίο τέλος ε; ακούστε όμως την αρχή, δηλαδή πως βγήκε η φράση αυτή!

Όλη τούτη η περιπέτεια ξεκινάει με μια μεγάλη ταραχή!

Ξεκινάει με έναν τρομερό και βροντερό πόλεμο που είχε ξεσπάσει ανάμεσα στα σκληρά και αλύγιστα ατσάλινα σκεύη και τα μαλακά και λυγερά σφουγγάρια!

Τα σφουγγάρια από τη μια και τα ατσάλινα από την άλλη είχαν παραταχτεί και ήταν έτοιμα για πόλεμο! Σε παράταξη μάχης, με όλα τους τα άρματα ήταν όλο ένταση!

«Ζήτω η απαλότητα!» Φώναζαν τα σφουγγάρια! «Εμείς διαλαλούμε τη σιωπή, πώς να απορροφούμε ήσυχα τις δύσκολες βρωμιές, και να παίρνουμε αθόρυβα όποιο σχήμα χρειαστεί, για να καθαρίσουμε και είμαστε αποτελεσματικοί!

Στη ζωή πρέπει να είσαι ένα σιωπηλό σφουγγάρι για να τα καταφέρεις!».

«Ζήτω η σκληρότητα!» Κραύγαζαν τα ατσάλινα σκεύη! «Εμείς διατυμπανίζουμε τον θόρυβο, πώς να αντηχεί κανείς αλύγιστος, πώς να χτυπάει με κρότο και να σφίγγεται με τριξίματα, μέχρι να πετύχει το σκοπό του, να μη χάνει το σχήμα το και να αντέχει ακόμη κι αν σπάσει από την ακαμψία!

Στη ζωή πρέπει να είσαι σκληρός σαν ατσάλι για να τα καταφέρεις!»

Και ξάφνου, μέσα σε μια μεγάλη παραφωνία ξέσπασε μια βροντερή και κροτερή μάχη!

Ατσαλένιοι

και Σφουγγάρια

γίνηκαν μαλλιά κουβάρια!

ΑκατΑΝΟΗΤΑ ηχητικά κύματα

εκσφενδονίζονταν παντού ταράζοντας τον γαλαξία!

Οι ξηροί ήχοι των ατσάλινων σκευών πνίγονταν από τα απορροφητικά σφουγγάρια!

Ο χρόνος κυλούσε και έτσι, και θα συνέχιζε για πάντα

αν δεν συνέβαινε το αναπάντεχο!

«Σταματήστε!» Φώναξαν καθώς πλησίαζαν το παιδικό σφουγγάρι του μπάνιου, το ατσάλινο ποτήρι για τις οδοντόβουρτσες και ένας λαχανιασμένος μικρούλης ατσάλινος νυχοκόπτης!

«Δεν είμαστε πλάσμενοι για να μαλώνουμε αλλά για να συνεργαζόμαστε! Εμείς μπορούμε να βγάλουμε τις ομορφότερες νότες στο γαλαξία αν ενώσουμε την απαλότητα και την σκληράδα μας!»

Οι τρεις φίλοι είχαν ανακαλύψει ότι το μαλακό σφουγγάρι είναι ιδανικό για να στηρίξει το σκληρό ατσάλι στον αέρα και να απελευθερωθούν τέλειες νότες. Το κατάλαβαν όταν μια μέρα ο μικρός νυχοκόπτης έπεσε κατά λάθος στο ατσάλινο ποτήρι, που ήταν ακουμπισμένο στο σφουγγάρι.

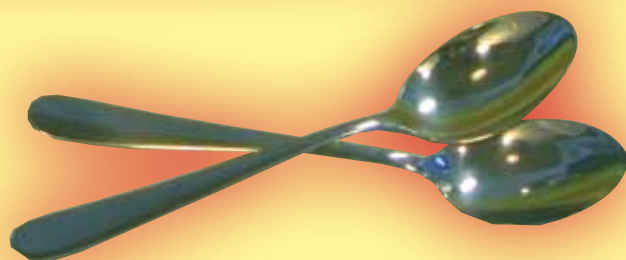
Ακούστε! Ήσαν μπροστά σε όλους τους ατσάλινους και όλους τους σφουγγαρένιους πολεμιστές! Και... ντιιιν!! Έπεσε ο νυχοκόπτης με μια επιδέξια κίνηση στο σκληρό ποτήρι που κρατούσε στην πλάτη του το παιδικό σφουγγάρι.

Ευθύς το μετέτρεψε σε φανταστικό σφουγγαροποτηρόφωνο!
Όλοι ξαφνιάστηκαν μα και μαγεύτηκαν πραγματικά!

Αληθινή σιγή επικράτησε! Τα κουτάλια, που πάντα ήταν πιο συνετά, που, στρογγυλεμένα χωρίς κόψεις και μύτες, σήκωναν στο κεφάλι τους κάθε τροφή, Βγήκαν από το πεδίο της μάχης. Παρατεταγμένοι καθώς ήταν από τον μικρότερο ως τον μεγαλύτερο, συμφώνησαν να δοκιμάσουν την ιδέα με τα σφουγγάρια της κουζίνας. Άλλωστε γνωρίζονταν καλά, καθώς είχαν κάνει τόσα μπάνια μαζί στο νεροχύτη!

Ένα κουταλόφωνο σχηματίστηκε, με τα κουτάλια ακουμπισμένα στη σειρά πάνω στα σφουγγάρια, που είχαν στοιχηθεί. Δυο κουταλάκια, που δεν μπορούσαν να σκαρφαλώσουν στις πλάτες των σφουγγαριών, ανέλαβαν να χτυπούν τους μεγαλύτερους, όπως τους υπέδειξε ο μικρός νυχοκόπτης*.. και... Να! Το πρώτο κουταλένιο μεταλλόφωνο εμφανίστηκε σκοπώντας πρωτάκουστες νότες τον γαλαξία!

Η ιδέα διαδόθηκε γρήγορα!

Εκεί που ήταν ανακατεμένοι στη μάχη άρχισε ο καθένας να βρίσκει τις παρέες του! Παρατεταγμένοι όπως ήταν οι ατσαλένιοι, από τον μικρότερο στο μεγαλύτερο, συνεργάζονταν με τις ορδές των σφουγγαριών που τα σήκωναν στις πλάτες τους! Αυτά, δυνατά σαν μια παρέα που ήταν άφηναν για πρώτη φορά τη σιωπή τους προκειμένου να βγάλουν τους όμορφους ήχους. Σιγά – σιγά μια απίθανη ορχήστρα από μελωδικά κουταλομαχαιροπηρονόφωνα, μπρικόφωνα, και άλλες όμορφες αυτοσχέδιες κατασκευές σχηματιζόταν!

Το ποτήρι για τις οδοντόβουρτσες και το παιδικό σφουγγάρι έδειξε στις μεγάλες ατσάλινες δεκάνες και τα σφουγγάρια πώς να συνεργαστούν, με έναν πρωτόγνωρο σχηματισμό! Τα σφουγγάρια ενώθηκαν σε ομάδες για να τις σηκώσουν!

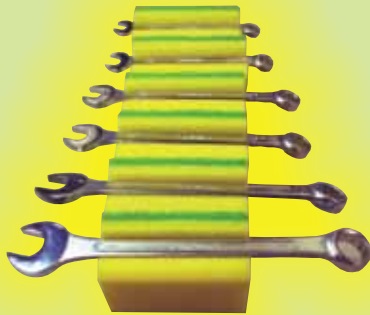
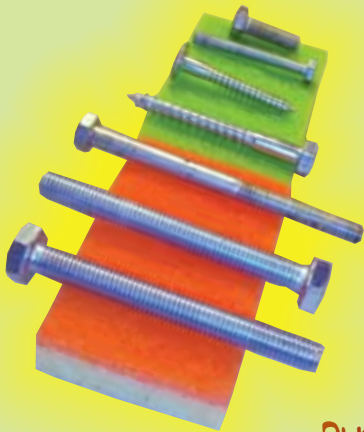
Τα μεγάλα ταψιά έμειναν παραπονεμένα: «Εμάς ποτέ δε θα μας σηκώσει κανείς γιατί είμαστε μεγάλα και δυσκίνητα! Ακόμη και μια στρατιά από σφουγγάρια δεν θα φτάνουν για να μας κρατήσουν, όταν γεμίζουμε φαγητά!

«Για γυρίστε ανάποδα και κοιτάξτε ψηλά!» τους είπαν μια παρέα έξυπνα σφουγγαράκια που φαίνεται ότι είχαν βρει τη λύση!

Τα ταψιά δεν είχαν φανταστεί ποτέ ότι μπορεί να είναι χρήσιμα στο γαλαξία ανάποδα! Πάντα ήταν σόψια και πολύ βαριά! Και να! Ξάφνου όχι μόνο έγιναν ανάλαφρα σαν αηδεξίπτωτα, αλλά έβγαλαν τελικά τον πιο μεγαλειώδη ήχο, σαν να ήταν αυτά τα κύμβαλα όθου του γαλαξία! Όλοι οι υπόλοιποι κάτοικοι της κουζίνας χειροκρότησαν ενθουσιασμένοι!

Η ανακάλυψη που τους έδειξε
ο μικρός νυχοκόπτης και οι φίλοι του
είχε αλλάξει τον ήχο τους για πάντα!

Οι κάτοικοι του γκαράζ, και τα κάθε λογής εργαλεία
που ποτέ δεν έκανα παρέα τα άλλα σκεύη, έγιναν τώρα
οι πιο αγαπημένοι φίλοι. Αρκεί που είχαν λίγο από το
γλυκόηχο και σκληρό μέταλλο μέσα τους.!

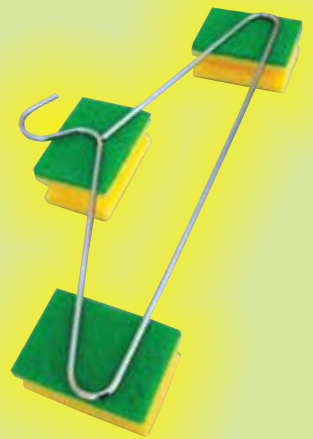
Το καθαρό ατσάλι

που έκρουβαν στις καρδιές τους

έμελλε να βγάλει τους ομορφότερους ήχους!

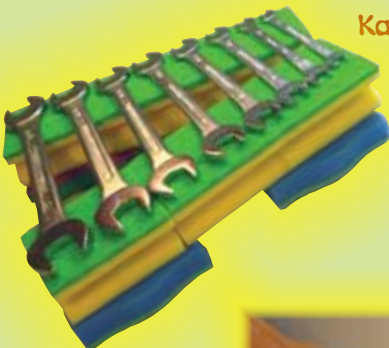
Πως αλλάζουν στ' αλήθεια τα πράγματα με μια ιδέα!

Η τεράστια ατσαλοσφουγγαρορχήστρα,
που δημιουργήθηκε τότε, όλο και μεγαλύτερων
καθώς ακόμη και τα μικρά κλειδιά,
οι χαμένες βίδες, τα αιχμηρά τρυπάνια
και οι απόμακρες ατσάλινες κρεμάστρες
ήταν ευπρόσδεκτοι.

Όλοι θυμούνται τη μέρα αυτή και
τη γιορτάζουν. Αν πάει να γίνει κανένας τσακωμός
λένε: «Άντε! να πέσει ο νυχοκόπτης».

Και επειδή ξέρουν πια πόσο αστεία πράγματα
είναι οι μάχες, γελάνε στο τέλος πάντα
και λένε τη γνωστή παροιμία:
που σας είπα στην αρχή...!
«Έπες ο νυχοκόπτης!».

Η ατσαλοσφουγγαρομαχία είναι ένα παιχνίδι εκπαιδευτικής δράσης, που απευθύνεται στις παιδικές ψυχές κάθε ηλικίας. Οι «ήρωες» είναι τα αντικείμενα του σπιτιού, σφουγγάρια και μεταλλικά σκεύη, που εύκολα μπορεί να μαζέψει κανείς στο σαλόνι ή στην τάξη και να «παίξει» το παραμύθι. Αρκεί κάποιος να αφηγηθεί και οι πρωταγωνιστές να παίξουν – στις ανάλογες παύσεις του αφηγητή – τις δικές τους «αυτοσχέδιες μουσικές» με τα αυτοσχέδια όργανα – όλα μεταλλόφωνα – που σχηματίζονται.

Μπορείτε απλά να διαβάσετε το χρονικό της Ατσαλοσφουγγαρομαχίας ή να την δραματοποιήσετε. Σε κάθε περίπτωση όμως θυμηθείτε τις βασικές αρχές που διέπουν τη σύνθεση:

- Οι κατασκευές που εικονίζονται είναι απλές, γρήγορες και αποδίδουν πραγματικά με πολύ καλό ήχο. Δοκιμάστε τες σε μια μικρή ορχήστρα.
- Είναι αποδεδειγμένο στην εκπαιδευτική πράξη ότι αρκεί να εξερευνήσει κανείς λίγο την κάθε κατασκευή και να αποδεδειχθεί την αναστατημένη συχνά μουσικότητα που όλοι έχουμε, για να δημιουργήσει. Παίξτε με αυτή την πολύ όμορφη ιδέα: Τα σφουγγάρια λειτουργούν ως τέλειοι μονωτές που κάνουν τα μέταλλα να δονούνται ιδανικά.
- Αξιοποιήστε τη μοντέρνα αισθητική, δείτε τα αντικείμενα του σπιτιού με την εικαστική τους διάσταση. Δε μένει παρά να ευχηθούμε καλές δημιουργίες και καλή αγωγή της ψυχής, όπως λένε περιφραστικά την ψυχαγωγία!

ISBN: 978-960-93-2034-4